SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Tilsluttet Internationale Arbejder-Association (I. A. A.)

Nr. 2	Februar 1925.	1. Aargang.

Arbejdere gør eders Organisationer stærkere

til Forsvar, - udvid dem til Angreb!

— Langkjær, Generalen fra Vestervold, har atter rørt Krigstrommen og truer paany Arbejderne med mindre Løn og længere Arbejdstid.

Han har det omtrent som Drengen, der saa ofte raabte at Ulven var der, at ingen troede ham da den endelig kom.

Det synes nu, som om ingen tager Krigshylene fra Vestervold alvorligt mere. Det er da ogsaa Arbejdskøbergeneralens Hensigt; der er System i hans Taktik, og desværre synes den ikke at ville blive krydset af Arbejderorganisationerne. For den nøgterne Betragter af Arbejdskonflikternes Udvikling gennem de senere Aar staar Arbejdskøbernes Plan nu klart belyst.

Efterkrigens Kriser med sin hidtil ukendte Arbejdsløshed, Nød og Elendighed er blevet udnyttet til det yderste og hvert Aar blevet suppleret med en Række faglige Konflikter, som ganske vist ikke har givet Arbejdskøberne store Gevinster — ligesaa lidt som Arbejderne — men disse Konflikter er et Led i Bestræbelserne for at svække Arbejderorganisationerne og lamme deres Modstandsevne. Arbejdskøberne har Blikket aabent for Udviklingen, de har taget Lære af Arbejderne, har af dem lært Organisationskunsten, har udviklet den og gjort sine Organisationer større og stærkere end Arbejdernes.

Arbejdskøberne har efterhaanden indkredset og indkapslet Arbejderorganisationerne, ikke for at knuse dem, thi det vilde være farligt og bringe Arbejderne udenfor den Kontrol, man tilstræber, nej, som Edderkoppen, der i sit Net har fanget et stort, den selv langt overlegent Insekt, spinder Arbejdskøberne sit Net om Arbejderorganisationerne, for saa efterhaanden at lamme deres Modstandsevne og Kampkraft — lidt efter lidt — og efterhaanden gøre vore Organisationer til et Led i de Institutioner, der vil blive anvendt til at holde Arbejderne nede i det aandelige og økonomiske Slaveri. Man vil rejse et nyt Forsvar mod den naturlige Udvikling, mod Arbejderklassens økonomiske Frigørelse. Bag et falsk Demokrati, et falsk Skær af Frihed, med et Misfoster af Bedriftsraad og smaa „Andele" af Udbyttet, vil Arbejdskøberne skjule den Kendsgerning, at Udbytningen af Arbejderne stadig og lige ubønhørligt finder Sted. Arbejdskøberne har lært af Arbejderne selv, hvorledes man ved Sammenslutning, ved solidarisk Sammenhold og Samarbejde, kan bevare og styrke sin økonomiske Position, men de har ogsaa lært af den demokratiske Udvikling, hvorledes den Narresut skal laves, der skal faa Arbejderne til fortsat at trælle for Kapitalen. Arbejdskøberen med Egespiret, brutal, med Slavepisken over Nakken af Arbejderne er omtrent forsvunden. Udviklingen har udvisket Typen. Nu er det Storkapitalen, Aktieselskaberne, Trusterne, der har overtaget Udsugningen af Arbejderne, og under en Maske at forloren Demokrati, hvormed man efterhaanden har faaet Arbejderne til at tro, at de har en vis Medbestemmelsesret vedrørende de Forhold, hvorunder de lever og virker, har man søgt at faa Arbejderne til at glemme deres historiske Opgaver, og det synes at være lykkedes Arbejdskøberne at faa Arbejderne til at tro paa, at de selv er interesserede i Kapitalismens Bevarelse, og i denne Tro bliver de Genstand for den største, ubarmhjertigste og mest forbryderiske Udbytning, Arbejderklassen endnu har været udsat for.

Derfor tilraaber vi Arbejderne et:

Se Jer for!

Kast Blikket tilbage paa den Periode, vore Organisationer har gennemløbet, og drag saa Konsekvensen deraf.

Vore Organisationer har været os til stor Nytte, store og gode Resultater har vi opnaaet, men — de senere Aar viser ingen Fremgang.

Det er ikke tilstrækkeligt at give Kriser og Valutafald Skylden herfor, den Slags Svagheder i det kapitalistiske Samfundssystem *skal* Arbejderbevægelsen, om den er sin Opgave voksen, kunne udnytte.

Aarsagen til Stagnationen bliver at søge i selve Arbejderorganisationerne, og med Udsigten til et større Angreb fra Arbejdskøbernes Side spørger vi:

Hvad har Arbejderne gjort for at sætte Organisationerne i Stand til at tilbageslaa Arbejdskøbernes Angreb og tage Kampen op for at naa frem mod vort store Maal: Lønslaveriets Afskaffelse, den økonomiske Frihed, Socialismen?

Svaret bliver: *Intet!*

Vore Organisationer hviler nu i alt væsentligt paa samme Grundlag og samme Principper som for en Menneskealder siden. Vi Arbejdere, der ellers i alle Forhold anerkender og bygger paa Udviklingslæren, har sat vort vigtigste Klasseorgan, vore faglige Organisationer, udenfor Udviklingen. De Organisationer, hvormed vi har tilkæmpet os saa meget, som er en Del af Arbejderklassens Liv, og som burde eje Arbejdernes Hjerter og udelte Kærlighed, er ligesom blevet fjernet fra Arbejderne.

Hører man en ældre Arbejder fortælle om de store Kampe i Trængslernes Aar, er det med Glans i Øjnene og bankende Hjerte, han beretter om de svundne Tiders Organisation. Disse gamle hænger endnu ved den Organisation, der i hine Tider var deres Værn og Vaaben.

Nu er Organisationen, for de fleste, et Kontor — noget upersonligt, noget, man kun er med i, fordi man er nødt til det.

Vi maa atter gøre Organisationen til noget af Arbejderens Liv, til noget af ham selv, om det skal lykkes at bekæmpe Arbejdskøberne med Virkning.

Ingen reelle Sejre har Arbejderorganisationerne at opvise efter de senere Aars Arbejdskonflikter. Aarsagen hertil ligger i en forældet Organisationsform.

Det maa dog staa klart for enhver, at det er et Slag i Luften at føre Strejke paa Fagdelingens Grundlag, vi har Eksempler i Bunker, det er unødvendigt at nævne nogle, thi enhver Arbejder kender dem. Men naar det er en Kendsgerning, at den nuværende Organisationsform med sin Opdeling af Arbejdspladserne i mange forskellige Interessegrupper, er en Hindring for Arbejderklassens videre Fremmarsch mod den økonomiske Frigørelse, finder vi Anledning til at spørge Arbejderne:

skal vi da lide flere Nederlag

før vi foretager os noget for at styrke vore Organisationer? Skal vi blive ved med stiltiende at se vore Organisationer smuldre bort?

Nej og atter nej vil Arbejderne svare.

— Nuvel da, hvis det er sandt, at I vil økonomisk Frigørelse, vil kæmpe mod Kapitalen om Samfundsmagten, saa bring Organisationerne i Kontakt med Udviklingen, sæt dem i Forsvarsstand. Lær af det kapitalistiske Samfund. En Stat, der har anskaffet sig et Krigsberedskab (Forsvarsordning), der i Dag er fyldestgørende, nøjes ikke i en Menneskealder med dette, men udvikler det stadig, i Henhold til Tidens Krav.

Lige saa med vore Organisationer, den kapitalistiske Udvikling kræver, at vore Organisationer ikke alene holder trit med Udviklingen, men skal være foran, om vi skal bevare de vundne Goder og erobre flere.

Og ikke alene skal Organisationerne udvikles — men vore Krav til Udbytterne maa ogsaa ændre Karakter. Alle Overenskomster, der udløber i dette Foraar, er opsagte, Betingelserne er derfor til Stede for et stort Opgør mellem Arbejderne og deres Udbyttere; men hvorom kommer dette Opgør til at dreje sig? Jo, Arbejdskøberne kræver Reduktioner, hvor Arbejderne kræver Løntillæg. Resultatet heraf turde vel paa Forhaand være givet. Efter en Del større eller mindre Strejker og Lockouter vil dette Foraars Overenskomstsituation være bragt i Orden, uden at der er sket væsentlige Ændringer i Arbejdernes Løn- og Arbejdsforhold. Det eneste, vi opnaar, er at skabe større Haabløshed og Mismod blandt Arbejderne i deres Forhold til Organisationerne, der bliver yderligere tappet for økonomiske Kampmidler. Dermed har vi paany gaaet Arbejdskøbernes Ærinde, og disses Hensigt — at svække og lamme Arbejderorganisationerne lidt efter lidt — er da en Gang til efterkommet.

Nej, Kravene der skal rejses, maa ikke alene dreje sig om nogle Øre mere eller mindre pr. Time — vi skal her henvise til, at en af Bagernes Overenskomster er trukket i Land, og de paagældende Arbejderes Lønforhold er dermed ordnet for det første Aar — men *Dagen efter steg Priserne* paa en Del Brødsorter.

Aar efter Aar har vi set det samme gentage sig, naar vi har faaet et ringe Løntillæg, er dette i Løbet af kort Tid slugt op af nye Prisstigninger.

Arbejdere, Klassefæller, stands dog denne Svikmølle, kræv, foruden den højere Løn, Kontrol med Produktionen. Hvad hjælper det, at I faar 10 Øre mere i Timen, naar denne 10-Øre lægges paa Eders Livsfornødenheder. Denne Tilstand er utaalelig, den skal ændres, — men — der er kun een Part, der kan ændre den, og det er Arbejderne selv gennem de faglige og økonomiske Organisationer.

Arbejdere, tag derfor Kampen, hvis den bliver budt jer, men stands den saa ikke, før I har Garanti for, at de Forbedringer, der loves jer for at afslutte Kampen, ikke stjæles fra jer gennem nye Prisstigninger, inden den første Ugeløn bliver udbetalt.

Rejs Kravet om Bedriftsraad, kræv Medbestemmelsesret om Fastsættelse af Priserne paa Livsfornødenhederne.

Arbejdere, tag straks fat paa at bringe Eders Organisationer i Overensstemmelse med Tidens Krav.

Træk Organisationerne ud af de støvede Kontorer, ud paa Arbejdspladserne, begynd at omlægge dem paa Industrialismens Grundlag.

Gennem Industriorganisationerne i Forbindelse med Klassesolidariteten skal vi møde Arbejdskøbernes Anslag, og paa Klassekampens Grund skal den samlede Arbejderklasse tilkæmpe sig — den økonomiske Frihed.

—n.

Agiter for SOLIDARITET

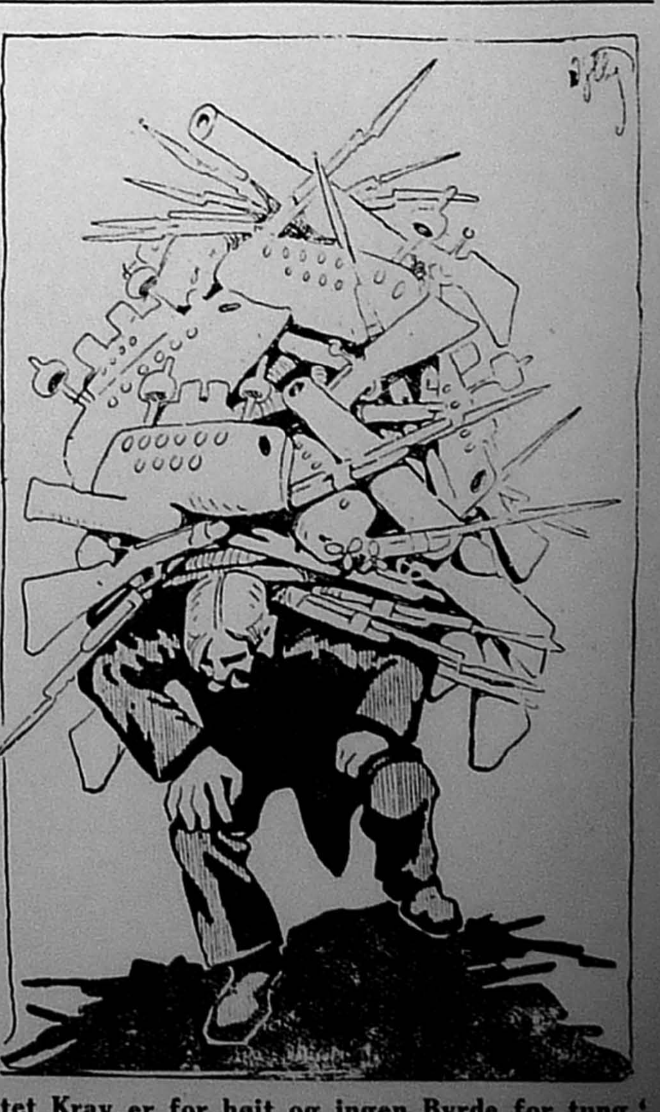

„Intet Krav er for højt og ingen Byrde for tung."

De ukrainiske Bønders Frihedskamp.

Der er skrevet meget om den russiske og ukrainske Revolution; men Bogen om Machnobevægelsen er den første i Norge og Danmark, hvori Sovjetregeringens Overgreb mod dem, der virkelig kæmpede for det arbejdende Folks Befrielse, bliver afsløret, alene derfor fortjener Bogen at finde en stor Læsekreds.

Bogen er godt skrevet og er overordentlig spændende, samt bringer en god Del nyt og hidtil ukendt Stof om den russiske Revolution.

For alle dem, der interesserer sig for den russiske Revolution, og som endnu ikke har forsynet sig med kommunistiske Skyklapper, vil Bogen være af stor Interesse.

Prisen er Kr. 2,50, og vi har endnu nogle faa Eksemplarer tilbage.

Fag- eller Industriforbund?

Ovenstaaende syndikalistiske Principspørgsmaal har i den senere Tid faaet aktuel Interesse.

Mellem Bogbinderne og Tobaksarbejderne er der saaledes en Del Gnidning med Hensyn til Bogbindere, som arbejder paa Tobaksfabriker med egen Æskeafdeling.

I Fagbladet for „D. S. & M. F." for December 1924 omtales følgende:

„Strid mellem Dansk Typografforbund og Smedeforbundet om, hvor de i „Berlingske Tidende"s Trykkeri beskæftigede Maskinarbejdere bør være organiserede. I Anledning af, at Typografforbundet kræver nogle i „Berlingske Tidende"s Trykkeri beskæftigede Reparatører overførte fra Smedeforbundet til Typografforbundet, havde der den 10. Oktober været Møde i Udvalget til Afgørelse af Grænsestridigheder. Da der var Mulighed for, at Sagen kunde ordnes ved et Forlig mellem de direkte interesserede Parter, enedes man om at forsøge en saadan. Sagen er da ogsaa senere blevet sluttet derved, at Typografforbundet har taget Kravet om Overflyttelse af de paagældende Maskinarbejdere tilbage."

Det er dog hverken ideelle eller naturlige Forhold, der har foranlediget de ovenfor omtalte Tilfælde, men udelukkende den hos moderate Fagforeningsledere herskende Tendens til at kapre det størst mulige Antal Medlemmer og dermed gardere „Brødet".

At disse Tendenser er højst uheldige, og at Industriforbundstanken med Organisering af Brancheminoriteter under selve Faget det naturlige vil følgende illustrere:

Paa Chokoladefabriken „Globus" arbejder — foruden Chokoladearbejdere — 4 Smede, 1 Dieselmotorpasser, 1 Automobilmekaniker og 2 Reparatører, som tilhører 3 forskellige Organisationer eller Afdelinger. Sidste Aar viste det sig, at den ene af Reparatørerne var slettet af sin Afdeling for Gæld allerede 1916, og samme noble Herre har i 6 Aar opkrævet Kontingent hos sin Kollega under Foregivelse af Indbetaling i deres respektive Afdeling. I nævnte Tidsrum har han — selv uorganiseret — formøblet det af Kollegaen modtagne Kontingent og bevirket hans Slettelse i 1918. Ved et rent Tilfælde opdages Svindleriet, nemlig da den bedragne forlanger udleveret sin Fagforeningsbog for at deltage i en Generalforsamling — for første Gang i mange Aar.

Begge er selvfølgelig lige sløje Personer — rent organisatorisk set — og viser, hvor lidt Føling „D. S. & M. F." har med sine Medlemmer rundt omkring paa Arbejdspladserne — i Særdeleshed hvor de optræder som Minoriteter inden for andre Fag.

Havde disse 4 Smede — som ganske naturligt — staaet tilsluttet Chokoladearbejdernes Forbund, havde et saadant Forhold, som at arbejde paa samme Arbejdsplads i Aarevis uden at være organiseret, aldrig kunnet finde Sted.

De uorganiseredes Skare — baade udenfor og inde paa Arbejdspladserne — er større, end de fleste aner, men saalænge Industriforbundstanken ikke er ført ud i Livet, bør Majoriteten paa en Arbejdsplads altid kontrollere de forskellige Fags Minoriteter og dermed undgaa omtalte uheldige Forhold.

Skal „Solidaritet" være Ugeblad — nu?

Fra mange Sider har man spurgt os: hvorfor udkommer „Solidaritet" kun en Gang maanedlig?

Svaret er ligetil: vi mener ikke, at vi økonomisk kan magte Opgaven i Øjeblikket.

Den revolutionære Arbejderbevægelse er altid fattig — det ligger i Sagens Natur, vi er de Fattiges Bevægelse, og Bevægelsen maa derfor være lige saa fattig som sine Tilhængere — men Kravet om et Blad steg stærkere, end vort Bladfond, og vi besluttede derfor et Kompromis — vilde foreløbig udsende „Solidaritet" som Maanedsblad og saa til Efteraaret udsende Bladet som stort Ugeblad. Denne Form vilde ikke tære fra Bladfondet foreløbig, men vilde skabe et Bindeled mellem vore Medlemmer og samtidig, om end ikke nær tilstrækkelig, kunne propagandere lidt for vore Idéer og vor Bevægelse. Vi indrømmer straks de mange Indsendere, at „Solidaritet" i sin nuværende Form og som Maanedsblad naturligvis ikke er i Stand til at opfylde de Opgaver, der ligger for, vi kan heller ikke med et lille Maanedsblad tage aktiv Del i Arbejdskonflikterne, der jo er vort naturlige Felt. Alt dette er rigtigt, men vi maa tage Hensyn til vore forholdsvis smaa Midler, og vi maa desværre fastholde vor første Beslutning om at udsende „Solidaritet" som Maanedsblad i Sommer for derved at skabe Grundlag for og forberede Ugebladet til Efteraaret; vi vil ikke risikere at komme til at mangle Midler til Bladets Drift, naar det først er begyndt at udkomme. Og alt Arbejde med Maanedsbladet udføres vederlagsfrit, det kan ikke lade sig gøre med et Ugeblad, alene dette er afgørende — i Øjeblikket.

Skal vi derfor have „Solidaritet" ud som Ugeblad fra April, maa vi have de nødvendige Midler i Hænde først, og vi maa derfor sige til alle de Kammerater, der ønsker Ugebladet nu: *Vil I bringe det nødvendige Offer?*

I saa Fald maa I straks tage fat paa Opgaven. Indskriv jer til Garantfonden med et bestemt ugentligt Beløb [illegible] en Indsamlingsliste med dig, skaf os Abonnenter og sælg Bladet i Løssalg.

Mener I det alvorligt med Eders gode Ønsker for „Solidaritet", giver I os Beviset herfor i Praksis og giver det — *nu.*

Bladudvalget.

Klassedomme.

I Maj Maaned fyldtes de borgerlige Blade med mægtige Beretninger om „Slaget ved Kelleris", Beretninger som vi senere har konstateret var løgnagtige fra Ende til anden.

Det var under Gartnerstrejken, at nogle af de strejkende fra København tog til Kelleris for at søge en Del der arbejdende Strejkebrydere bevæget til at nedlægge Arbejdet.

Ved en udfordrende, udæskende Optræden fra en Formand Nellemanns Side, kom det til et Sammenstød mellem denne og nogle af de strejkende.

Nellemann havde tituleret disse med Udtryk som Gadedrenge, Kasketdrenge, Bøller o.s.v. og truede dem med en Spade, som han svang over Hovedet. For at hindre ham i at begaa Dumheder sprang een af de Strejkende ind paa ham og tog Spaden fra ham, under det Haandgemæng fik Nellemann et blaat Øje, hvilken Bagatel gav Politiet Anledning til at gribe ind og sætte 10 Mand under Anholdelse.

Sagen kom for Landsretten, der dømte de 6 af de Strejkende til, for 2 Mands Vedkommende, 80 Dages Fængsel hver og de øvrige hver 60 Dage. Da Sagen var meget ensidig belyst og Dommene meningsløst haarde i Forhold til den begaaede Forseelse, appellerede de dømte til Højesteret.

Højesteuretten er nu kommet til samme Resultat som Landsuretten og har stadfæstet Dommen. Domstolene har hermed knyttet et nyt Led til den Kæde, af Uret — af Klassedomme, hvormed man søger at holde Arbejdernes Frigørelsesbestræbelser nede. —

Dommen er ganske ufattelig for almindelige Mennesker, en strejkende Arbejder søger at afvæbne en vild Formand og er herunder saa uheldig at tildele denne et blaat Øje, at han kommer i Konflikt med Politiet undrer os ikke, men at fem Mand, der ved et Tilfælde overværer Sammenstødet, og bevisligt ikke har taget aktiv Del i dette, ogsaa dømmes, kan vi ikke forstaa.

Vi har hørt at de dømte søger Benaadning; det vil vel være utænkeligt, at de ikke opnaar denne hos Steincke?

Foranlediget ved, at nogle af de dømte, der er Familieforsørgere, nu har begyndt at afsone deres Straf, er der sat en Indsamling i Gang for at skaffe Midler til Understøttelse af de paagældendes Familier. Vi skal henstille til vore Kammerater og til Bladets Læsere at henvende sig paa vor Ekspedition med et Bidrag og afhente Lister til Brug for Indsamling paa Arbejdspladserne.

De revolutionære Arbejdere har aldrig ladet en Klassedoms Ofres Familier lide Nød. — Vel heller ikke i dette Tilfælde?

Syndikalister!

Bom! Aah, Gud hjælp os, — de er der endnu, Syndikalisterne, dem med „Solidaritet" — „Kasketdrengene", Janhaglet. —

Ja tænk, de er slet ikke væk, de er der endnu, og nu tager de fat paany. — Mangen fattig Arbejder greb med Begærlighed vort Blad, og alt som han læste det, klaredes hans tærede, udslidte Ansigt og Øjnene glimtede af Glæde, Lettelse og Fortrøstning, for der var de igen, dem, der al Tid skar igennem Vrøvlet, al Tid tordnede Sandheden frem, og intet Øjeblik lod Klassesamfundet og dets Lakajer i Ro.

Og mangt et Overklasseindivid, mangen en Pamper og Lakaj, greb det med Ærgrelse, saa paa det med hadefuldt Blik, fordi han frygtede det og dem, der staar bag, — Proletarerne — Syndikalisterne. Ja, saa staar vi her paany. — For os som ikke lod os bevæge ud i politiske Eventyr, blev det nogle bitre Skuffelsens Aar at komme igennem, da vor Bevægelse laa brak.

Det er kun en daarlig Trøst for os at vi vidste, hvor grundig de tog Fejl, som lod sig bluffe af Moskvafraser og Bolsjevik-Flødeskum.

Vi der stod fast, stod fast paa den syndikalistiske Ideologis Grundplan, det økonomiske Klassekampprincip.

Det nytter ikke nu, kun at tænke paa Fortid og hvad sket er, — vi skal videre — frem.

Kom saa igen alle I, som aldrig var bange for at smide Jakken, naar det gjaldt eders fattige Kammerater. Ogsaa I blev bitterlig skuffet ved det Knæk vor Bevægelse fik. —

Men, maaske var det godt for noget, hvem ved. — Nu er der atter Brug for os alle, som vil noget, af ærligt Hjærte og Sind.

Op i vore Rækker, der er Arbejde nok, al Tid Arbejde nok, for dem der vil noget.

— Saa er vi her igen! Lad dem mærke og forstaa det, de Titusinder af fattige Arbejdere, Kvinder som Mænd, der trods „Arbejderregering" og anden Svindel, daglig udbyttes og flaas uden Grænser, og lad dem mærke det, Kuponklipperne, Lakajerne og Socialsvindlerne — at vi er her endnu — „Pøbelen", „Janhaglet", Syndikalisterne.

Ekko.

Tobaksmonopol?

Et kommunistisk „Vælgermøde".

Uha — Ja! — det kan vi forstaa. Der maa arbejdes, det politiske Gøglerspil maa der kæmpes for — men er den politiske Svindel ikke lige iøjnefaldende, hvad enten den foretages af de borgerlige Regerings-Taburetryttere — eller af Lilleput-Moskovit-„partiet" paa Nørrebro?

— Allerede Torsdag Aften — da Sværten fra Blaagaardsgade blev synlig, medens man vare klar over, at der, Mandag d. 26. Januar, vilde ske noget i Rømersgade 22, 1. Sal — for — „Krigsraabet fra Blaagaardsgade, prangede — foruden en hel Side om Tobaksmonopolet — med en Annonce om at nogle nye Gramofonplader skulde prøves — gratis Adgang, fritløbende Sludder serveres — nu maa man kunne samle Tobaksarbejderne om deres Klasseinteresser — ind i „Partiet", støt „Bladet" og en Mand „op" paa Taburetten — var saa hele Formaalet med Mødet. —

Formanden for „de tre smaa Mænds Klub" („Partiet" paa Nørrebro) Hr. Ernst Christiansen, udfoldede sig med svingende Arme og lynende Brilleglas, om hvorledes Arbejderne under Moskovitdiktaturet, i Modsætning til vort hjemlige socialforræderiske Regeringssystem — vilde befinde sig i et Himmerige, hvor man levede af „Flødeboller", Mælk og Honning, endog med en Lønreduktion til ned omkring 75 pCt. af Lønnen før Krigen. —

Hele den „store" Forsamling (der var foruden Taleren mødt 17, plus Tobaksarbejder„Klubben", der var mødt — in pleno — to Mand — ialt 19 Tilhørere, sad sikkert i spændt Forventning om at Hr. Ernst Chr. vilde lade det russiske Overflødighedshorn udgyde sit velsignelsesrige Indhold over dem.

Man ventede ej heller forgæves — for under Diskussionen — hvor Hr. Ernst Chr.s rudimentære Plader ikke rigtig kunne dække over de virkelige indre russiske Forhold — fik hver af de 17 Tilhørere — for at „adsprede" sig, en Indmeldelsesblanket for Optagelse i „Partiet" (under de tre smaa Mænd) fra Nørrebro, til Studie. —

Vi fik ikke en døjt at vide om hvad Arbejderne skulde gøre for at værge sig under de foreliggende faglige og økonomiske Situationer.

Det var et kært lille politisk Lokkemøde, hvor der blev gjort herligt Grin med Arbejdernes alvorligste Klaseforhold.

Hr. Ernst Chr. tror sikkert nok, at de Folk, der her i Danmark var de første til at slutte sig sammen i Kampen for Arbejdernes økonomiske Frigørelse — nu er omvendt til rene Molboer, der vil [illegible] med at være Kontingentbetalende Fyld i „de tre smaa Mænds" Eksekutiven paa Nørrebro! Ja, Uha! — hvorledes vil det dog gaa „Partiet", „Tremandsvældet" og Moskovitsprøjten, naar de opdager, at dette ikke passer?

Up-sér-vé-tur.

En ængstelig Vært.

Vi havde stort Besvær med at finde passende Lokaler til Kontor for Bevægelsen og Ekspedition for Bladet, og stor var vor Glæde, da det lykkedes at leje Lokalerne i Landemærket 4.

Og i Henhold til bestemte Aftaler offentliggjorde vi vor Adresse til Landemærket, men da vi skulde lave Kontrakten, og Manden rigtig fik tænkt sig om, blev han bange for at huse vort pæne Blad, og trods Udfoldelse af al vor diplomatiske Snille var det os umuligt at faa Værtens Ængstelse drevet paa Flugt; vi maatte saa paany ud paa Jagt efter et Lokale og har langt om længe fundet, ikke et passende Lokale, men et underjordisk Hul, hvor vi foreløbig maa slaa os til Ro. Det er dog vort Haab, at vore mange Venner, vort Blads Læsere og de revolutionære Arbejdere, trods vore tarvelige Lokaler, alligevel nok vil finde ned til os og købe vore Bøger, Pjecer, Blade og i Særdeleshed huske paa vor Bladfondsindsamling. En Undskyldning bringer vi hermed til alle dem, der har gaaet forgæves efter os til Landemærket, men er det vort Haab at faa jer at se i vore Lokaler i Kælderen i *Smedegade 4.*

„I. A. A."s Kongres.

„Den syndikalistiske Internationale" afholder i Aar sin Kongres d. 15. Marts i Amsterdam.

SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Udgivet af revolutionært Arbejderforbund.

Tilsluttet Internationale Arbejder Association (I. A. A.)

Ansvarhavende Redaktør: *A. Nielsen.*

Redaktion og Ekspedition: Smedegade 4. Kj.

Aabent hver Dag fra 5—8.

Charles F. Petersen, København.

Syndikalismen og den røde faglige Internationale.

Da den russiske Revolution udbrød, da den undertrykte russiske Proletarklasse tog sit store heroiske, revolutionære Skridt mod Faatalsvælde og Undertrykkelse, og de under store Anstrængelser søgte at realisere Socialismen, mødtes de russiske Arbejdere af Forstaaelse og Glæde af mange Proletarer Verden over, uanset hvilken Retning indenfor Arbejderbevægelsen disse tilhørte. Det var paa dette Tidspunkt en Hædersag for alle Arbejdere at staa paa de russiske Arbejderes Side, under deres heltemodige og haarde Kamp mod den internationale Kapitalismes Røverhorder. Den russiske Revolutions første Epoke var af en friere Aand end nu. Endnu slaar hvert eneste revolutionært Hjerte kraftig for den russiske revolutionære Arbejderklasse og dens Stræben for at opnaa fuldstændig Frihed, men med kritiske Blikke ser man en hel Del sørgelige Foreteelser i Revolutionens Rusland. Partistræberene har saboteret Revolutionens Udvikling og den ledende politiske Gruppe har med sit Diktatur *over* Proletariatet, undertrykket Friheden, og kvalt det frie Samarbejde, de frie Initiativer for fortsat revolutionær Udvikling, særlig paa det vigtigste Omraade: Produktionen. Statens døde Haand har paa dette Omraade sat sit Mærke. Da den kommunistiske Partiretning i Rusland havde erobret Statsmagten og faaet et nogenlunde sikkert Greb om Masserne, søgte de at udvikle denne Hegemoni over den internationale Arbejderbevægelse. Den kommunistiske Internationale dannedes, og denne satte hurtigt en mægtig Kæmpeagitation i Gang over hele Verden, for Arbejdermassernes Erobring for Kommunismen, og vi maa erkende, — med en vis Fremgang i den første Tid. Al Arbejderbevægelse skulde erobres og underordnes Kommunismen. Som Kamporgan for Agitationen dannedes den røde faglige Internationale. Det var betegnende, at denne i den første Tid indenfor kommunistiske Kredse, baade i Tale og Skrift, benævntes som faglig Sektion af den kommunistiske Internationale. Den kommunistiske Internationale skulde være Hjernen og Hovedet for Arbejderklassen, medens derimod den faglige Bevægelse skulde nøjes med at være Kroppen og Lemmerne. Det var efter disse Principper at Kommunisterne gik i Kamp for Erobringen af Fagforeningerne. En af de Grupper man først vendte sig til, var Syndikalisterne, i de forskellige Lande. En Del af de syndikalistiske Organisationer lykkedes det Kommunisterne at faa fat i, som for Eksempel i Italien, Spanien, Danmark og senere, den nydannede Organisation i Frankrig, men paa andre Steder mødte deres Forsøg større Modstand. Jo mere Syndikalisterne fik Øjnene op for, hvad det var Kommunisterne tilsigtede med sit Fagforeningsarbejde, jo mere voksede den syndikalistiske Modstand derimod. Organisationerne i Italien og Spanien forlod atter den røde Fagforeningsinternationale, da det blev klart for dem hvad denne vilde, og paa hvilke Principper den var opbygget. Rigtigt er det, at en hel Del Repræsentanter fra de forskellige Landes syndikalistiske Organisationer deltog, i den røde faglige Internationales Kongres i Moskva, Sommeren 1921, hvor de var indbudt, men de Beslutninger, som der blev vedtaget viste klart og tydelig, at nogen Sammenslutning med denne, fra Syndikalisternes Side, kunde der ikke blive Tale om.

Syndikalisterne som altid med Kraft har hævdet sin „Partipolitiske" Uafhængighed, vilde ikke være Redskab for en politisk Partibevægelse — Kommunismen. Dette saa meget mere som Opfattelsen af Revolutionens Problem var fuldstændige modsatte hinanden. Syndikalisterne dannede saa sin egen internationale Sammenslutning — „Internationale Arbejder-Association" — i og med dette forsvandt, kort sagt al vaklende Holdning blandt Syndikalisterne angaaende hvilken Internationale de skulde tilslutte sig. Fagforeningsbevægelsen skulde „erobres" og „underordnes" Proletariatets virkelige Ledere, den kommunistiske Internationale, det var den Parole Kommunisterne udkastede for nogle Aar siden. Men hvad har de vundet ved denne Parole? Stort set intet! Fagforeningsbevægelsen er lige saa Uafhængig af Kommunismen som før, og en Mængde Kommunister begynder at tvivle paa om det nogensinde skal lykkes at erobre dem. Man udstøder ikke længere saa mange Ramaskrig som før imod den „forræderiske" Amsterdam-Internationale, i Stedet for begynder man at nærme sig denne Internationale mere og mere.

— — —

Verdens Syndikalister er nu saa godt som alle tilsluttede den syndikalistiske Internationale Arbejder-Association. Ikke alene de europæiske Syndikalister, men ogsaa Syndikalisterne fra andre Verdensdele. De partipolitiske Forsøg paa at erobre den syndikalistiske Verdensbevægelse er grundigt tilbageslaaede, og Vejen er jævnet for Arbejderklassens internationale Samling i Syndikalismens Tegn.

John Andersson.

Tak!

Fra vort norske Broderorgan „Alarm"s Ekspedition har vi som Støtte til vort Bladfond modtaget en Del aktuelle Pjecer („Den spanske Arbejderklasses revolutionære Kamp" og „Tysklands Arbejderklasse og Syndikalismen") til en Værdi af godt 100 Kr. Vi takker hjerteligst vore norske Kammerater for Gaven og opfordrer vore Læsere til at købe Pjecerne, saa det kærkomne Beløb kan blive frigjort.

Peter Krapotkin

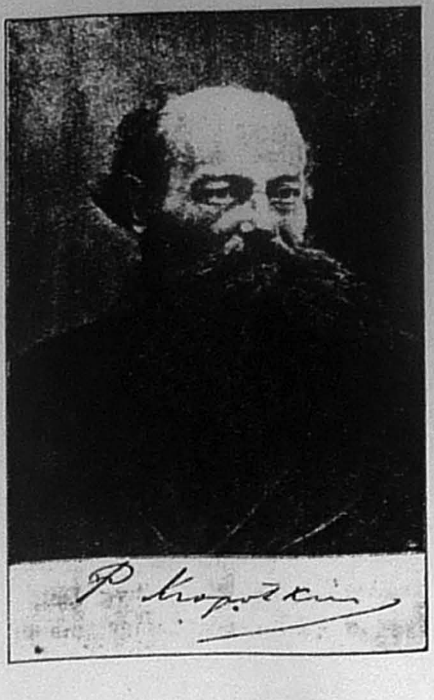

Den 9. Febr. er 4-Aarsdagen for den russiske Sociolog og Naturforsker Peter Krapotkins Død. Tusinder af Mennesker Verden over, vil fejre hans Minde i Taknemmelighed og Glæde over de rige Impulser, hans Værker er overstrømmende af, samtidig som de danner det sikre Grundlag for Forhaabningerne om en lysere Fremtid for Menneskeslægten. Og dog er Virkningerne af hans Livsarbejde kun i sit Begyndelsesstadie. Medens de fleste „Sandheder" ikke faar Lov til at blive staaende ret længe i vor rastløse og søgende Tidsalder, har de fleste af hans konstruktive Tanker om Samfundet uforandret eller befæstet Gyldighed, alt efter som vi naar til større Erfarenhed og Indsigt paa det sociale Omraade.

Krapotkin er den moderne Anarkismes Teoretiker. I sine Bøger „Gensidig Hjælp", „Haandens og Hjernens Arbejde", „Anarkisme og moderne Videnskab" m. fl. drager han i Felten mod Menneskenes sejge Dogmetro, og piller alskens Dogmer i Stykker, uden at forsøge at opstille nye saadanne, men angiver nye bøjelige Principper for en Betragtning af Samfundsudviklingen. Hvor andre socialistiske Tænkere opstiller bestemte og ufravigelige Former for det ideelle Samfund, nøjes Krapotkin med at angive dets Grundprinciper i Henhold til det gennemførlige efter vor nuværende sociale Viden og Erfarenhed, som aldrig bliver til nye Dogmer, idet han siger: „Vi forestiller os Samfundets Struktur som en Sag, der aldrig er konstitueret, men altid er fyldt af Liv og følgelig altid ændrer Form i Henhold til Øjeblikkets Behov."

Mange af de Mennesker, som har deres Viden om Anarkismen fra et gammelt Leksikon, vil sikkert naa til en sympatisk Forstaaelse af Anarkismens saakaldte „lovløse" Tilstande, eller i hvert Fald være nødt til at rette betydeligt paa deres sociale Opfattelse efter at have læst Krapotkins Værker.

Med sin Bog „Haandens og Hjernens Arbejde", har han ydet et værdifuldt praktisk Arbejde, ikke for Socialisterne alene, men for alle Venner af Fremskridt, idet han klart og tydeligt slaar fast paa videnskabeligt Grundlag, at Paastanden om Overbefolkning er grebet ud af Luften, og at det tværtimod er en „underbefolket" Jord, vi lever paa, og han paaviser, underbygget med uangribelige Kendsgerninger, at der kan produceres Livsfornødenheder for et Mangefold af det Antal Mennesker, der nu lever. Dermed er al Snak om, at Naturen selv, ved manglende Ydeevne, lægger Hindringer i Vejen for et Samfund, der er baseret paa Velstand til alle, uigenkaldelig slaaet ned. Dette er kun en af hans mange fortjenstfulde Ydelser, der ikke kan skattes højt nok, da det jo er en første Betingelse for al Socialisme og Fremskridt.

Krapotkin levede i Landflygtighed det meste af sin Tid og tilbragte mange Aar i Fængsler for sin Overbevisnings Skyld. I 1917 rejste han tilbage til Rusland, sikkert opfyldt af Forhaabninger om, at se nogle af sine Idealer realiserede gennem Revolutionen. Han døde i 1921 i Februar Maaned, og hvad han oplevede at se af Revolutionen under disse Aar har sikkert kun bragt ham bitter Skuffelse. Bolsjevismen blev det stik modsatte af det, han ønskede som Svar paa det Spørgsmaal han fremsætter i „Anarkisme og moderne Videnskab" saaledes: Hvilke Samfundsformer garantere for et vist Samfund og for Menneskeheden den største Sum af Lykke, og, følgelig af Livskraft? — Hvilke Samfundsformer tillader bedst denne Sum af Lykke at vokse og udvikle sig — d. v. s. tillader Lykken at blive mest fuldstændig og almindelig? — Men han har selv paa fyldestgørende Maade formet Svaret i sine Værker. Derfor er han mere levende for os nu, end nogensinde før, thi det er Peter Krapotkins rige Aand, der vil blive bestemmende for den kommende Udvikling i Menneskehedens Historie.

. — — .

Nu!

Naar vi her i vort lille Land ser paa Verdensudviklingen gennem de senere Aar, faar vi et lille Indblik i det, der kan vente os i de Aar, som kommer; men samtidig maa man forundres over den Mangel paa Forstaaelse af det, der er sket, og den fuldstændige Sløvhed for, hvad der foregaar ude i Verden.

Men se paa det, og I vil se den sorte Sky, der betyder Storm, ganske langsomt hæve sig paa Himlen, og I vil maaske begynde at tænke paa, hvilke Modtræk der skal gøres.

Herhjemme har vi gennem flere Aar staaet og trampet paa samme Sted og kan ikke komme over det døde Punkt — der mangler noget til at hjælpe os over det; men dette noget ligger hos os selv. Vi skal selv finde det frem og selv være med til at bruge det.

Dette noget er „Solidaritetsfølelsen", som desværre har ligget gemt i længere Tid, men som maa frem igen, om vi vil vor egen og hele Menneskehedens Frigørelse, og ikke som det er i Dag, hvor hvert enkelt Individ kun tænker paa at bjerge for sig selv.

Alle os, der har set, hvad Udviklingen bringer, maa da snart være ude over al denne Dyrkelse af egen Person og naa hen til det Standpunkt, at skal der opnaas lige Levevilkaar for alle Mennesker, er der kun et, som duer — det er Fællesskabets Samfund.

Men Tiden er kostbar, vi maa kke ligge i Dvale. Udviklingen gaar sin Gang, og inden vi véd af det, er Lavinen over os. Tænk paa Verdenskrigens Udbrud, den Gang gik de fleste Mennesker rundt i en salig Dumhed og troede ikke, der kunde blive Krig mere, takket være falske Profeter, der rendte deres Vej i Stedet for at samle Arbejderklassen til Kamp mod Kapitalismen, som var den virkelige Aarsag til Krigen.

Ønsker I at staa ligesaa uforberedt, om det skulde ske i Dag, da er det haabløst at skrive for Eder; men vil I som tænkende Mennesker være med i Kampen for en retfærdig Samfundsorden, der er bygget paa Fællesskabets Grundlag, da er I med os.

Vi vil det frie Fællesskabs Samfund, der kun kan opnaas gennem en Kamp mod ens eget egoistiske „Jeg", en Kamp mod enhver Personforherligelse, her gælder kun Individets Opofrelse for Fællesskabet.

Men samtidig kræves der af os, at vi gør et mægtigt Arbejde for at samle os i en enig, stærk Kamporganisation og bliver enige om den Vej, vi skal gaa, og de Midler, vi skal bruge.

Denne Vej — den eneste ud af Uføret — er den syndikalistiske. *Derfor er vi Syndikalister* og vil arbejde for at faa Arbejderklassen og andre, der vil vort *Maal*, til at forstaa og benytte de syndikalistiske Metoder, som kan indstilles og bruges, efter som Forholdene kræver det.

Og den syndikalistiske Bevægelse er vort Vaaben, det Vaaben, der til daglig kan bruges overalt paa vore Arbejdspladser, men som vi endnu ikke har lært at bruge, men det *skal* læres, og vi skal ved Brugen af dem, samtidig med at vi opdrager hinanden til Overtagelse af Jorden og Produktionsmidlerne, faa Staten til at ryste i sin Grundvold for tilsidst at faa den til fuldstændig at sprænges, og vi vil da selv overtage Kapitalismens Fallitbo.

Og vid da det, at den Dag, der skal gøres op med det nuværende raadne Statsmaskineri, maa vi være parate, den Dag kræver Mænd, som vil den sociale Revolution, og for hvem Indførelse af et frit Fællesskabs Samfund er Maalet.

L. H.

Sangkoret „Ferrer".

Dette Kor er kendt af de fleste revolutionære Arbejdere og har gennem Aarene smeldet sine Sange ud ved baade Møder og Mindefester og — ikke at forglemme — naar vore Kammerater lukkedes ud af de kapitalistiske Fængsler.

Gennem disse Linier gøres de Arbejdere, der interesserer sig for Sang opmærksom paa, at Koret har Brug for flere Stemmer, særlig Tenorer.

Opmærksomheden henledes paa Annoncen paa 4. Side angaaende Korets Fastelavnsfest.

O

Skaf „Solidaritet" en Abonnent!

Undertegnede tegner herved Abonnement paa „Solidaritet" for Januar Kvartal 1925.

Beløbet 35 Øre følger vedlagt / bedes opkrævet.

Navn: ....

Stilling: ....

Adresse: ....

Henrik Løve,

et Offer for Politibrutaliteten.

Med Kæmpeoverskrifter har de borgerlige Blade udbasuneret Meddelelsen om, at „Voldsmanden", „Storforbryderen" Henrik Løve, har meldt sig selv og er vendt hjem fra en „glimrende Stilling" ved det russiske Ordenspoliti, for at tage Straffen for sine „Forbrydelser". Enkelte af disse borgerlige Sprøjter medd... samtidig at Henrik Løve „sta... ...l 6 Aars Forbedringshus.

Det fo...bavser os ikke, at ikke et Blad forsvarer Henrik Henriksen (kaldet Løve), men det undrer os alligevel lidt, at ikke een eneste Røst har hævet sig for at faa Sandheden om Henriksens „Forbrydelser" frem. — Skønt hvorfor undres — har det ikke altid været de fattiges og deres Talsmænds Lod at lide Uret?

Vi vil dog ikke se roligt paa, at et Justitsmord fuldbyrdes. Vi vil før „Retten" fælder Dommen over Henrik Henriksen, raabe et Varsko til det borgerlige Samfund.

— — —

Hvad er da Henriksens Forbrydelse? Vi skal ganske kort trække hans Historie op.

Henrik Henriksen tilhørte den revolutionære Arbejderbevægelse og var derfor ikke just afholdt af det borgerlige Samfunds Værn — Politiet. Man sigtede Gang paa Gang Henriksen for ulovlig Jagt — uden nogen Sinde at overbevise ham derom. Tilsidst *idømtes* han en *Bøde* paa 200 Kr. og til Trods for, at han ikke var overbevist om at have været paa ulovlig Jagt — gik han ind paa at betale Bøden i fire Rater, for at faa Fred for Politiet. De tre første Rater betalte han paa Politikontoret — til en Overbetjent, men kort før 4. Rate forfaldt, henvendte vedkommende Overbetjent sig paa Henriksens Bopæl og meddelte at han (Betjenten) skulde forflyttes og spurgte om han havde noget imod at betale det sidste Beløb, det havde han ikke og mod behørig Kvittering, betalte han Pengene.

Efter nogen Tids Forløb blev Henriksen tilsagt til at møde i Retten ang. den sidste Rate (paa Grund af et eller andet os ukendt Forhold, havde Dommeren den Opfattelse, at Beløbet ikke var blevet betalt) — Samtidig blev hans Hustru tilsagt som Vidne i Sagen — men skulde møde en Time før Manden.

Da Henriksen, til den fastsatte Tid, indfandt sig i Retten, traf han sin Hustru — grædende — paa en af Gangene.

Pa... ...s Forespørgsel om hvad der ... Vejen, meddelte hun ham at hun havde været Genstand for en saarende, nedværdigende og ærekrænkende Behandling fra Dommerens Side. — I det samme kom en Retsbetjent farende og gav Fru Henriksen et voldsomt Skub og raabte, at Tiltalte og Vidne ikke maatte tale sammen. Da brast det for Henriksen, dette var mere end hans følsomme Sind kunde staa for og Hidsigheden løb af med ham. Han greb Retsbetjenten, løftede ham op og kastede ham mod Gulvet. Dommer Hvass kom nu farende ud paa Gangen, og som Kvittering for den Behandling han havde givet Fru Henriksen, fik han en Omgang med, ligesom det ogsaa gik ud over en Retsskriver, der ilede Dommeren til Hjælp.

Saa forsvandt Henrik Løve. I tre Aar førte han en Landflygtigs omskiftende Tilværelse. Men ingen Steder fandt han Ro. Længselen efter sit Hjem og sin Hustru som han elskede over alt andet brændte i hans Sjæl.

Alle der kendte Henriksen, og det er mange, navnlig i Aarhus, ved, at han var Godheden selv, at han med Glæde ofrede alt — Livet, for sine Kammerater, for dem der stod ham nær. Men Livet er for ham uden Indhold, naar han ikke kan leve det sammen med sin Hustru, derfor kom han tilbage, for efter udstaaet Straf, at opnaa Muligheden for atter at leve i og for sit Hjem.

Skrønen om den „gode Stilling" han havde forladt i Rusland, skænker vi til dem, der har opfundet den. Henriksen har fartet det meste af Europa rundt, og gennemgaaet de værste Strabadser og Lidelser.

— Vi vil just ikke forsvare de Lussinger Henrik Løve gav de tre „Retsvogtere" i Aarhus, men vi vil henvise til det, der gav Anledning til hele Affæren.

Det er dog ikke Henriksens Skyld at Politiets Bøger ikke var i Orden, havde de været det var denne Sag aldrig fremkommet. Naar man derfor ved at Henriksen havde sine fire Kvitteringer, at hans Hustru var Genstand for en fornærmende, ærekrænkende Behandling af Dommeren, og endelig at Retsbetjenten var uforskammet, for ikke at bruge stærkere Ord, synes vi at Henriksens Opførsel er — ikke forsvarlig — men forklarlig, den er menneskelig.

Saalænge „Retfærdighedens" Vogtere er brutale og uretfærdige i deres Opførsel, maa de ved Lejligheder som denne, kunne tage Konsekvensen heraf, uden at de bør benytte deres „Ret" til at gøre Uretfærdigheden større.

Henrik Henriksen er vendt hjem, har meldt sig selv, for som Mand, at tage Straffen for sine Handlinger, men dem der ved deres Uret mod ham og hans Hustru er Skyld i „Affæren" bliver ikke straffet!

Forstaa da, hvem der kan, at det er den Slags „Retfærdighed" der skaber Klassehad, forstaa, I Retfærdighedens Vogtere, der Hævnes saa Slags Handlinger, der Hævnes saa strængt — naar Gengældelsens Time kommer.

— — —

De radikaleste af Danmarks Arbejdere, ser med Skepsis paa „Arbejder-Ministeriets" Muligheder for at skabe retfærdige Tilstande — men med en vis Glæde og Forventning, saa vi en af Arbejderpartiets radikaleste Mænd indtræde i Ministeriet — som Justitsminister. Det har ofte undret os at Steincke, med sin radikale Aand, sin udprægede Retfærdsfølelse, og sin absolutte Tro paa Socialismen, har kunnet finde Virkeplads inden for Partiet, men saa længe han er der, ved vi at der *er* ærlige Socialdemokrater, som tror paa og arbejder for Socialismen.

De af os, der kender dit Arbejde for Socialismen, Steincke, kender din Virksomhed gennem en Aarække, og ved, at du hver Dag — — af Partihensyn, maa gaa paa Akkord med din Samvittighed i mange Sager, vi erkender Ministeriets og speciel din vanskelige Stilling, men hvis der er Gnist af Sandhed i den Paastand, at et Ministerium har nogen Magt, saa brug den nu. Titusinder af Arbejdere venter i Tro og Tillid paa at dets Repræsentanter i Ministeriet skal vise, at de er noget andet og mere end Dukker i det borgerlige Samfunds Marionettheater.

Steincke! vil du være med til at skuffe disse titusinders Tillid — for at tækkes nogle smaaborgerlige Grupper?

Vi tror det ikke.

— Du kan vel ikke hindre de borgerlige Domstole i at begaa Uret, men du har Magt til at mildne den Uret de begaar. — Vi ved ikke hvor stor en Straf Domstolene vil tilmaale Henrik Henriksen (kaldet Løve), men vi ved, at „Vold" mod Embedsmænd behandles særligt strengt. Tag da de reelle Forhold i Betragtning, tag endvidere Hensyn til, at Henrik Løve er vendt hjem som en syg og nedbrudt Mand, der næppe vil kunne staa et aarelangt Ophold i Forbedringshuset igennem.

Vi kræver menneskelige Hensyn, efter menneskelige Begreber, og vi venter at Steincke vil vide at gennemføre dette menneskelige Hensyn baade i Henrik Henriksenssagen som i den, andet Sted omtalte Kelerissag.

Abonner paa „Solidaritet".

Til

Lokalporto
5 Øre
Udenbys 10 Øre
sendes i aaben
Kuvert.

Solidaritets Ekspedition
Smedegade 4, Kj.
København N.

HALLO! **HALLO!**

Arbejdersangkoret „Ferrer"

afholder sin aarlige

Fastelavnsfest med Bal

Søndag den 15. Februar Kl. 7½—2

i Johansens Selskabslokaler, Haveselskabets Vej 3.

Billetter à 50 Øre faas paa „Solidaritet"s Ekspedition samt hos Korets Medlemmer.

Arbejdsløshedsspørgsmaalet.

Arbejdsløsheden breder sig stadig. Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere uden Beskæftigelse, uden Mulighed for at skaffe sig en ordentlig Eksistens.

43,000 ledige Par Næver tilmeldt de offentlige Kontorer, og hvor mange Tusinder er der saa udenfor Kontrol? Et uhyggeligt Tal, der dækker over en forfærdende Nød og Elendighed.

Mange, mange Tusinder af Familieforsørgere er uden Understøttelser — hvor længe skal vi finde os i denne Tilstand? Hvornaar vil vore faglige Organisationer tage Kravet om fortsat Hjælp og ekstraordinær Understøttelse op til Behandling og overfor Samfundet søge Kravet om en Udvidelse af denne Hjælp til *alle* Arbejdsløse gennemført?

Samfundet søger at skulke sig fra sine Pligter, man nøjes med at nedsætte Udvalg, der har til Opgave at undersøge Mulighederne for at iværksætte offentlige Arbejder. De Arbejdsløses første Krav er Arbejde, men hvad skal de leve af, medens „Kommissionerne" sidder?

Arbejde er vort Krav til Samfundet, men indtil der skaffes Arbejde til alle ledige Næver, maa Samfundets Pligt til at understøtte alle Arbejdsløse, paa en anstændig Maade, anerkendes.

Samfundet bøjer sig kun under Trykket af en uundgaaelig Nødvendighed, derfor skal Arbejderne gennem deres Organisationer øve det Tryk paa Samfundet, der er nødvendig. Spørgsmaalet om Hjælp til de Arbejdsløse er et Spørgsmaal af største Betydning for hele Arbejderklassen.

Foruden Kravet overfor Samfundet stiller Spørgsmaalet ogsaa visse Krav til Arbejderne, nemlig Afskaffelse af Overarbejde og Akkordarbejde samt Indskrænkning af Kvindearbejdet — disse Kravs Gennemførelse skal være Arbejdernes Indsats, ikke et ekstra Kontingent til Arbejdsløshedskassen.

Arbejderne maa ikke lægge Hænderne i Skødet og skælde Regeringen ud, men skal selv gøre noget for at ændre dette fortvivlede Forhold.

C.

Intet Dyr er saa vildt, som en Kapitalist, der angribes paa sin Pung.
(Georg Brandes.)

Over Forventning,

var den Modtagelse, der blev „Solidaritet" til Del. Paa faa Dage var første Oplag af Bladet udsolgt, og vi maatte bestille et nyt Oplag. Med Glæde konstaterede vi, at Kritiken var os gunstig, og er det vort Haab, at de følgende Numre af Bladet maa staa fuldt paa Højde med det første og bringe vor Bevægelse i Kontakt med Arbejdermasserne, til Gavn for Arbejderne og til Glæde for os. Dette Nummer udkommer i større Format og i større Oplag end det første, og retter vi en indtrængende Opfordring til vore Kammerater og Læsere om at gøre et Stykke Arbejde for at sprede „Solidaritet" over de mange Arbejdspladser og i de Tusinder Arbejderhjem.

Skaf os Abonnenter — sælg Bladet!

Revolutionært Arbejderforbund.

afholder **ekstraordinær Generalforsamling Torsdag den 12. Februar** og **Diskussionsmøde Torsdag den 26. Februar,** begge Gange Kl. 8 i „Kommunekælderen" (Hj. af Gothersgade og Farimagsgade).

Styrelsen.

Lær den syndikalistiske Bevægelses Teorier og Organisationsformer at kende!

Læs den syndikalistiske Literatur!

Paa „Solidaritet"s Ekspedition kan, saa langt Oplaget strækker, faas følgende Bøger og Piecer:

Carl O. Tangen:	Den syndikalistiske Organisation . .	Kr. 0,30
—	Akkordsystemet	- 0,30
Rudolf Rocker:	Ned med Vaabnene, sænk Hamrene	- 0,30
—	Socialdemokrati og Anarkisme	- 0,15
Tom Mann:	Hvorfor jeg er Syndikalist	- 0,50
G. H. son Holmberg:	Syndikalismen	- 1,50
	do. indb.	- 2,50
Albert Jensen:	Bolchevisme — Syndikalisme	- 1,50
	do. indb. .	- 2,50
I. I. Ipsen:	Breve fra Utopister	- 0,50
—	Valgdagssvindel	- 0,30
H. Kilen:	Landarbejderne og Syndikalismen . .	- 0,50
John Andersson:	Tysklands Arbejderklasse og Syndikalismen	- 0,20
—	Den spanske Arbejderklasses revolutionære Kamp	- 0,20
P. Arsjinov:	De ukrainske Bønders Frihedskamp (Machno-Bevægelsen)	- 2,50
	Hvordan bør Fagorganisationen omlægges? Arbejdernes føderative Klassekamporganisation	- 0,50
	„Alarm" (Organ for norsk syndikalistisk Federation) udkommer hver Uge	- 0,25

- Køb - Læs - Spred -

syndikalistisk Literatur.

Revolutionært Arbejderforbunds Oplysningsudvalg.